

LINDA VAN RIJN

SKI RESORT

LITERAIRE THRILLER

De wintersportvakantie van Nienke heeft alles weg van een droom.
Maar de meeste dromen zijn bedrog...

Linda van Rijn

SKI RESORT

Literaire thriller

DEEL 1

1

MET VEEL GEVOEL VOOR THEATER ZWAAIDE NIENKE Draaijer de deur van haar nieuwe appartement open. ‘Hallo, nieuw huis!’ riep ze uit. ‘Hallo, nieuw leven. Hallo, plek waar ik gelukkig ga worden.’

Achter haar begon haar moeder te lachen. ‘Doe niet zo dramatisch. Het is maar een huis, hoor.’

‘Het is mijn huis’, verbeterde Nienke haar. ‘Van mij, en van mij alleen. En daarom ga ik er ook zo gelukkig worden.’

Emily Draaijer zette haar tas en twee emmers gevuld met schoonmaakspullen op de grond, en hing haar jas aan de kapstok. Die was door de vorige bewoner achtergelaten. Verder was het appartement helemaal kaal, op een paar boekenplanken en de donkere laminaatvloer na. Nienke liep naar de woonkamer annex keuken. In het midden ervan bleef ze staan en snoof diep. Elk huis had z’n eigen,

typerende geur. Hier rook het naar een combinatie van hout en stof en het was hoog tijd dat er een raam opening. Ze vroeg zich af hoelang het zou duren voor ze de geur van haar eigen huis niet meer opmerkte. Toen ze nog thuis woonde, had ze nooit gemerkt wat de geur van haar ouderlijk huis was. Maar toen ze uit huis was gegaan, had het een paar weken geduurd voordat ze de geur rook als ze bij haar ouders binnenkwam. Zo lang duurde het dus voordat je neus een bepaalde geur was ontwend. Ook al vergat je hem nooit.

Het geheugen voor geur was het sterkste wat er bestond, had haar vader haar geleerd. Als je de geur rook van het huis waar je was opgegroeid, al was het vele tientallen jaren later, dan herkende je die meteen. Dan kwamen er onherroepelijk herinneringen terug waarvan je misschien niet eens meer wist dat je ze had. Even gleed er een schaduw over Nienkes gezicht. Ironisch genoeg had ze in de weken na de dood van haar vader pas ontdekt hoe sterk dat geurgeheugen was. Ze hoefde de garage van haar ouderlijk huis maar in te gaan of de herinneringen vielen in volle hevigheid over haar heen. Haar vader klussend aan de motor van zijn boot, haar vader die haar fietsband repareerde als ze die voor de zoveelste keer lek had gereden, haar vader die zijn gereedschap ordende volgens een systeem dat niemand anders dan hijzelf begreep. Haar vader die haar opbelde voor een kletspraatje of om te vragen of ze zin had om met hem uit eten te gaan. Geen van haar vriendinnen had een vader die dat deed, maar zij wel. Natuurlijk had ze altijd 'ja' gezegd. Tegen haar vader had ze altijd hetzelfde grapje gemaakt, dat ze alleen maar meeging omdat hij betaalde. Hij had teruggegrapt dat hij haar alleen maar mee-

vroeg omdat ze anders nooit de deur uitkwam. En allebei hadden ze genoten van hun etentjes en hun gesprekken. Misschien miste ze die nog wel het meest.

Ze haalde diep adem en rechte haar rug. Niet aan denken nu. Zijn totaal onverwachte dood als gevolg van een hartinfarct was nu iets meer dan vier maanden geleden en er ging geen dag voorbij dat ze er niet om huilde. Maar nu even niet. Vandaag maakte ze een nieuwe start en daar hoorden geen tranen bij.

Haar moeder keek op haar horloge. 'De verhuizers zullen zo wel komen. Ik hoop dat ze als eerste de keukenspullen naar boven brengen. Een kopje koffie zou er wel in gaan.'

'Er zit een koffietent om de hoek', zei Nienke. 'Zal ik even twee lattes halen? Dat hebben we wel verdiend, dacht ik zo.'

Haar moeder knikte. 'Lekker. Maar ik trakteer.'

'Welnee.' Nienke pakte haar portemonnee. 'Na die dertigduizend euro verlies kan er ook nog wel vijf euro voor twee koffie vanaf.'

'Niks daarvan', zei haar moeder gedecideerd. Ze dook in haar tas en drukte Nienke vijf euro in haar hand. 'Skinny, graag.'

Nienke glimlachte terwijl ze de twee trappen naar beneden liep. Haar moeder mocht dan bijna zestig zijn, ze ging met haar tijd mee. Nienke had haar in geen jaren een koffie verkeerd met magere melk horen bestellen. Haar moeder ging altijd voor een skinny latte, wat op precies hetzelfde neerkwam maar natuurlijk vele malen hipper klonk.

Nienke liet de zware houten voordeur achter zich dichtvallen en liep de straat op. De kou sloeg meteen op haar

gezicht en haar huid begon te prikken. De temperatuur was al een week niet boven nul geweest en de vrieskou hing haar behoorlijk de keel uit. Nog een dikke maand en dan kon ze gaan uitkijken naar de lente, eindelijk. Ze had behoefte aan zon op haar huid en licht in haar hoofd. De winter was toch al niet haar favoriete jaargetijde, met z'n korte, donkere dagen. En deze winter was helemaal be-roerd. Precies één maand na de dood van haar vader, had Eddy haar verteld dat hij na vier jaar niet met haar verder wilde. Hij twijfelde al langer, had hij ineens opgebiecht, en hij had het gevoel dat hij nu op een kruispunt stond waar hij moest kiezen wat hij wilde: een geregeld leven met Nienke en op termijn vast ook een kind. Huisje-boompje-beestje. Of wilde hij nog écht leven? Op de motor door Zuid-Amerika, feesten in Las Vegas, elke avond een andere onenightstand en tig keer van baan switchen zonder de financiële verantwoordelijkheid voor een gezin te dragen. Nienke had serieus gedacht dat hij een grapje maakte. Eddy had al sinds jaar en dag dezelfde baan omdat hij te ambitieeloos was om iets anders te willen, hij had nog nooit van financiële verantwoordelijkheid gehoord en bovendien verdiende zij als accountmanager bij een distributeur van gezondheidsartikelen ongeveer twee keer zoveel als hij. Ze had altijd gedacht dat als ze, mocht het ervan komen, een gezin zouden stichten, zij degene was die voor het inkomen moest zorgen. De rest van zijn argumenten had ze ook ronduit lachwekkend gevonden. Het was Nienke geweest die talloze malen had voorgesteld om een roadtrip door Amerika te maken, op safari in Afrika te gaan of te backpacken door Azië. Nooit had ze Eddy meegekregen, omdat hij het liefst elk jaar naar hetzelfde

hotel op Kos ging. Na drie keer had Nienke het daar wel gezien en waren ze een keer naar de Turkse Riviera gegaan, waar Eddy twee weken had besteed aan klagen dat het allemaal niet hetzelfde was. Maar blijkbaar had hij een diepe wens om op de motor door Zuid-Amerika te rijden.

Nienke duwde de deur van de Coffee Company op de hoek van de straat open. Een golf van warmte en koffiegeur kwam haar tegemoet en ze voelde zich meteen op haar plek. Haar nieuwe appartement, dat ze via via had kunnen huren, voldeed sowieso al aan veel van haar wensen, maar dat er een koffietent om de hoek zat was een mooie bonus. Ze zag zichzelf al 's ochtends met een latte in haar hand naar haar werk gaan, als een echte New Yorkse.

Dan moest ze alleen wel even werk vinden. Niet lang nadat Eddy haar had verlaten, was ze tot overmaat van ramp ook nog eens haar baan kwijtgeraakt. Van de ene op de andere dag had haar werkgever een grote reorganisatie aangekondigd, waarvan zij zo'n beetje het eerste slachtoffer was geworden. Ondanks al haar goede beoordelingen en fantastische salesresultaten, was ze zonder pardon op straat gezet omdat ze nu eenmaal als een van de laatsten bij het bedrijf was gekomen.

Terwijl ze aansloot in de rij wachtenden, dacht ze weer aan Eddy. Ze zag de verbijsterde blik van Giovanna nog voor zich, haar schoonzus en beste vriendin, toen ze had verteld dat Eddy liever wilde feesten in Las Vegas dan verder gaan met haar. Giovanna was afkomstig van de Antillen en stond bekend om haar daverende lachsalvo. Het was dat lachsalvo plus een grote hoeveelheid wijn die Nienke in de tijd na de breuk met Eddy wat hadden opgevrolijkt. Maar desondanks was het een nare periode ge-

weest. Niet alleen miste ze de Eddy die ze kende, met zijn droge humor, lieve opmerkingen en geïnteresseerde houding, het was ook stil als ze 's avonds alleen thuiskwam en koud als ze in bed kroop. Maar de Eddy die ze kende, bestond niet meer. Hij was veranderd in een vreemde met een koel en afstandelijk karakter waarvan ze niet begreep waar het ineens vandaan kwam. Ook bleek dat hun break-up nogal wat financiële voeten in de aarde had. De woning in Almere die ze vier jaar geleden hadden gekocht, stond diep onder water. Met een baan had ze de hypotheek wel kunnen overnemen, maar zonder werk was dat onmogelijk. Toen het huis met veel pijn en moeite na twee maanden was verkocht, bleef er een restschuld over van dertigduizend euro per persoon. Geld dat ze niet had en dat ze had moeten lenen.

‘Kan ik je helpen?’

Nienke schrok op uit haar gedachten. Het gebeurde vaker dan ze wilde dat ze aan alle ellende van de afgelopen tijd dacht. En dat terwijl ze vandaag juist had uitgeroepen tot de eerste dag van haar nieuwe leven.

‘Mag ik twee skinny lattes?’ vroeg ze aan het meisje achter de counter. ‘Medium size, graag.’

‘Natuurlijk, wil je er iets bij?’ Het meisje gebaarde naar de toonbank vol lekkere taart en koekjes. Nienke wierp er een verlangende blik op, maar schudde toen beslist haar hoofd. De laatste tijd had ze zichzelf vaker dan goed voor haar was toestemming gegeven zich over te geven aan haar twee grootste zondes: M&M's en chocolate chip-cookies. Een tijdlang had ze de gevolgen daarvan niet gemerkt, waarschijnlijk omdat haar verdriet genoeg energie had gekost om de extra calorieën te doen verdampen.

Maar inmiddels kon ze het getal op de weegschaal niet meer ontkennen. Haar sportschoolabonnement had ze moeten opzeggen omdat ze die dertig euro per maand niet kon missen, en er zat niks anders op dan minder te eten en veel hard te lopen.

Nienke betaalde en liep even later met de koffie de deur uit. Net toen ze bij haar huis aankwam, stopte de verhuswagen voor de deur. Ze had niet eens zoveel spullen – de helft van de meubels had ze aan Eddy moeten geven – maar haar moeder had zonder het tegen Nienke te zeggen verhuizers ingehuurd, zodat ze niet zelf hoefden te sjouwen. Nienke voelde zich bezwaard dat haar moeder de verhuizing betaalde, maar het was wel erg fijn dat alles werd geregeld. Haar moeder had al jaren rugproblemen en zelf voelde Nienke er ook niet echt voor om een bank en een bed naar tweehoog te tillen. Haar broers om hulp vragen was geen optie; Gijs woonde voor zijn werk tijdelijk in Singapore en Joost was de laatste maanden zo vaak op zakenreis dat ze zijn spaarzame tijd thuis niet wilde innemen.

Ze keek toe hoe de chauffeur de vrachtwagen parkeerde op de twee plekken voor de deur, die vandaag voor de verhuswagen waren gereserveerd. De man had duidelijk ervaring en met één keer steken stond de truck op z'n plek.

‘Alles naar tweehoog’, zei ze tegen de twee mannen, die ze vanochtend al in het oude huis had ontmoet. Het tweetal keek omhoog. Aan de gevel van het huis ging een haak, waaraan een katrol kon worden bevestigd. Dat maakte het omhoogtakelen van de meubels een stuk makkelijker.

‘Wij regelen het allemaal wel’, zei de oudste van de twee mannen. ‘Maak je geen zorgen.’

Dat was precies wat Nienke wilde horen en ze liep met de twee bekers latte to go naar boven. Haar moeder had inmiddels een sopje gemaakt en stond de vensterbanken schoon te maken toen Nienke binnenkwam.

‘Koffietijd’, kondigde Nienke aan. ‘Jammer dat ik nog geen bank heb om op te zitten, maar die komt eraan.’

‘We moeten helemaal niet zitten, er is genoeg te doen. Ik heb gezien dat de plinten ook wel een schoonmaakbeurt kunnen gebruiken. Dat lijkt me een mooie taak voor jou. Dan doe ik de vensterbanken nog even verder, en die planken moeten ook nodig worden gesopt.’

Nienke keek naar de boekenplanken aan de muur, boven de plek waar ze haar televisie wilde hangen. De vorige huurder had ze laten hangen. Ze waren waarschijnlijk helemaal niet zo vies, maar als het op schoonmaken aankwam hanteerde haar moeder zeer strikte maatstaven. In haar eigen huis was het nooit stoffig en als Nienke aan vroeger dacht, was haar moeder in haar herinnering eigenlijk altijd bezig met het huishouden. Als ze tenminste niet voor haar kinderen aan het zorgen was. Voor Nienke en haar broers of voor een van de vele pleegkinderen die vroeger in het gezin Draaijer waren opgenomen. Het gezin had in de loop der jaren zo’n acht pleegkinderen gehad, naast de kinderen die voor crisisopvang bij hen waren gekomen. Dat moesten er vele tientallen zijn geweest en de meesten waren na een paar weken weer vertrokken. Als klein kind had Nienke het heel normaal gevonden om vaak andere kinderen in huis te hebben. Ze kende hun achtergrond niet en zag hen als speelkameraadjes, al had ze natuurlijk wel gemerkt dat veel van de kinderen niet openstonden voor contact. Pas later had ze geleerd dat de kindjes in kwestie nare dingen

hadden meegemaakt, en nog veel later had ze ook begrepen wat voor nare dingen dat waren. Nienke had altijd veel bewondering gehad voor haar ouders, die hun huis hadden opengesteld voor kinderen in nood. Hoe dol ze zelf ook was op kinderen, ze wist niet of ze dat ooit zou kunnen. Pleegzorg was dankbaar, maar zwaar werk. Niet voor niks hadden haar ouders een paar jaar geleden, toen hun laatste pleegkind op achttienjarige leeftijd het huis uit ging, besloten niet langer als pleegouders actief te zijn. Al wist Nienke dat haar moeder die beslissing niet makkelijk had gevonden. Ze vond het maar stil in huis zonder kinderen. Nu haar vader was overleden, zou dat er niet veel beter op worden, vreesde Nienke. Gelukkig woonde haar moeder in Amstelveen, nog geen twintig minuten met het openbaar vervoer vanaf haar appartement in de Rivierenbuurt.

‘Sta niet zo te dagdromen.’ Nienke kreeg een por in haar rug met een plumeau en draaide zich met een ruk om. Haar moeder duwde haar een emmer met sop in handen. ‘Die plinten maken zichzelf niet schoon. Zo meteen staan hier meubels en kun je er niet meer bij.’

Het feit dat er meubels voor kwamen te staan leek Nienke een goede reden de plinten überhaupt niet schoon te maken, maar dat zei ze maar niet. Ze pakte de emmer aan en knikte braaf. Ze liet zich op haar knieën zakken en begon aan de klus.

Na een tijdje kwam ze met een pijnlijk gezicht overeind. Haar rug protesteerde tegen de houding waarin ze had gezeten en haar knieën voelden aan alsof ze bont en blauw waren. Ze keek om zich heen. Er stonden al diverse dozen en de verhuizers waren net bezig de bank naar binnen te takelen. Haar moeder had de deuren van het Frans bal-

kon opengezet. Nienke keek toe. Het meubelstuk paste er maar net doorheen. De bank leek veel groter in dit appartement dan in haar oude huis in Almere. Toch voelde ze zich in dit Amsterdamse appartementje nu al meer thuis dan in het rijtjeshuis dat ze daar had gehad. Eigenlijk had ze nooit in Almere willen wonen, maar Eddy was er geboren en getogen en was absoluut niet van plan geweest naar de hoofdstad te verhuizen. Hij vertikte het om meer te betalen voor minder ruimte en uiteindelijk was Nienke overstag gegaan en had ze haar studio in Amsterdam opgezegd. Hoewel ze het uiteindelijk best naar haar zin had gehad, had ze na de breuk geen seconde hoeven twijfelen: ze ging terug naar Amsterdam. Ze hield van de stad, van de reuring, van de mensen, de gebouwen, de sfeer. Door de open deuren kwamen de geluiden van de straat naar binnen. Een autodeur die dichtsloeg, twee mannen die met een Amsterdams accent iets naar elkaar riepen, een ambulance die verderop voorbijreed. Nienke zoog alles op. Ze had het gevoel dat ze thuis was. Eindelijk. Voor het eerst sinds lange tijd durfde ze erop te vertrouwen dat alles goed zou komen.